

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

L'aneguet lleig

La història. Gante, Bèlgica, avui. Lara, adolescent de 16 anys, vol ser ballarina de dansa clàssica, però el seu cos masculí se li rebel·la davant la dura i exigent disciplina del ballet, i del competitiu entorn social.

Les formes. El calvari que viuen les persones que han de rectificar en viu la biologia equivocada de gènere, per exemple, una dona presonera en un cos d'home, no és d'envejar. Però sí d'exemplar. Per relatar semblant proesa existencial s'aplica el jove-

cell belga Lukas Dhont, que amb uns ben aprofitats vint-i-set anys, debuta en el llargmetratge fílmic confegint un melodrama 'brut nature' sobre els/les transsexuals. A 'Girl', el Lukas s'acull a l'estratègia minimalista del menys és més quant la informació essencial que

ha de rebre l'espectador/a per a un mínim 'whatssap'. La crònica castradora del Víctor-Lara per aconseguir una identitat sexual d'acord amb els seus neguits personals, esdevé tan rutinària com avorrida. Mentrestant, i entre sadomasoquistes sessions de ballet súper elitistes amb el 'grand-plié' i el 'demi-plié', i els 'spagats' escarranxats, m'entretenia elucubrant que tot aquest enrenou 'mélo' no

era sinó que una severa adaptació d'aquell conte transgènic del Hans Christian Andersen: l'aneguet lleig. 'Girl' plasma, amb liberal eficiència narrativa, els maldecaps psicologistes i les manipulacions corporals d'un noi en plena eferescència sexual. Per tant, aquest relat vindria a ser l'esclat vindicatiu d'un cos més que equivocacat. Com tot déu se sap de memòria, l'aneguet lleig del conte s'esdevé un esplendorós, formós, cigne blanc. Enllà la retòrica victimista

que accentua el voler ser dona dins d'un ballet de dones, barrit-barrat (persones amb fràgils bioritmes al·gorítmics), la qüestió rau en el fet de l'auto-castració. Tan corporal com sentimental. Atenció al Víctor Polster, incorporant una dona en un cos d'home. Eureka.

Girl

Lukas Dhont.
Intèrprets:
Víctor Polster,
Arie Worthalter,
Oliver Bordant,
Tijmen Govaerts.
Bèlgica-Holanda,
2018. 105'.
Funatic Lleida.

El fons. Cal acceptar els canvis de gènere, o ideològics, per sobreviure.

La imatge. Les companyes del ballet, obligant Lara a despullar-se i exhibir el seu fal·lus castigat.

La frase. 'No quiero ser un ejemplo, quiero ser una chica', que somica la Lara. Tant de bo. O sí. Si més no.

La recomanació. Del tot receptat per afeccionats amb una síndrome d'abstinència melodramàtica.